

Arrest

**nr. 86 666 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 november 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die de Spaanse nationaliteit heeft, dient op 17 november 2009 een aanvraag tot verklaring van inschrijving als werknemer in (bijlage 19bis) en wordt in het bezit gesteld van de E-kaart.

Op 30 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is de bestreden beslissing, die verzoeker op 14 februari 2012 ter kennis wordt gebracht, en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 en 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: E. M. H., A., Nationaliteit: Spanje , Geboortedatum : (...) , Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister X , Verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene deed een aanvraag tot verklaring van inschrijving op 17.11.2009 en legde ter staving van de aanvraag een arbeidscontract werkgeversverklaring overeenkomstig het model bijlage 19bis voor met ingang van 1.01.2010 bij 'Sultaan bvba'.

Uit onderzoek van de RSZ (zie administratief dossier) is gebleken dat de tewerkstelling bij Sultaan BVBA onmogelijk effectief kan zijn geweest. Het onderzoek wees meer concreet uit dat Sultaan BVBA in de periode dat betrokkene er overeenkomstig het arbeidscontract zou tewerkgesteld geweest zijn, geen activiteiten had en bijgevolg de tewerkstelling van bezoldigde werknemers, waaronder betrokkene, niet heeft plaatsgevonden. Ten gevolge daarvan werd overgegaan tot annulering van aangegeven bezoldigingen en arbeidsprestaties bij de RSZ gedurende het vierde kwartaal van 2009 tot en met het tweede kwartaal van 2010. Betrokkene is in het kader van het onderzoek gehoord door de RSZ. Uit de resultaten van dat gehoor valt af te leiden dat betrokkene pretendeert wel degelijk tewerkgesteld te zijn geweest (zie bvb de verklaring over dat betrokkene in de hand werd betaald, over wie de baas van de firma was ed), maar kon niet overtuigen (zie bvb de verklaring dat betrokkene de firmanaam niet kent, de zaakvoerder niet kent, de naam van de 'baas' verkeerd is, betrokkene geen concrete werkplaatsen kan aangeven ed).

Uit het onderzoek van de RSZ moet besloten worden dat het voorgelegde arbeidscontract niet met de werkelijkheid overeenstemde. Betrokkene heeft dus onder valse voorwendsels het verblijfsrecht bekomen. Het voorgelegde arbeidscontract was van doorslaggevend belang om het verblijfsrecht van betrokkene te erkennen. Vandaar dat overeenkomstig art 42 septies heden een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Of betrokkene al dan niet nadien een reguliere activiteit heeft uitgebouwd, doet geen afbreuk aan het oorspronkelijk bedrieglijk bekomen van het verblijfsrecht. Het is dan ook wel degelijk aangewezen het verblijfsrecht te beëindigen”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht”.

Ter adstruering van het enig middel betoogt verzoeker wat volgt:

“1.1. Geschonden bepalingen en bespreking

1.1.1. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de Juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

1.1.2. *Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.*

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing in casu de bestreden beslissingen d.d. 30.11.2011) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

1.1.3. *Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St 110 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11juni2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11juni2009, punt 2.4. in fine).*

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor liet zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11juni2009, punt 2.4.).

1.1.4. *Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd om zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.*

1.1.5. *In casu is de bestreden beslissing van 30.11.2011 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).*

1.1.6. *In casu vermeldt de bestreden beslissing slechts het volgende:*

- Dat verzoeker blijkbaar met een bedrieglijk oogmerk zijn verblijfsrecht in België heeft bekomen;

Uit de bestreden beslissing blijkt met andere woorden dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker bij zijn initieel verblijfsaanvraag de dienst vreemdelingenzaken zou hebben bedrogen door een contract voor te leggen waarvan de tewerkstelling fictief zou zijn geweest.

In eerste instantie verwijst verwerende partij naar het gegeven dat de RSZ is overgegaan tot annulering van arbeidsprestaties en de aangegeven bezoldigingen. Verzoeker stelt zich de vraag in welke fase bij de intrekking van zijn verblijf hij betrokken is geweest. Alleszins is het zeker voor verzoeker dat de tewerkstelling niet fictief is geweest en dat hij zijn verblijf heeft bekomen op een correcte manier. Verwerende partij roept wellicht het beginsel "fraus omnia corrumpit" in, doch zelfs bij dit beginsel moet men rekening houden met de scheiding der machten enerzijds en anderzijds met het beginsel van behoorlijk bestuur, zijnde de hoorplicht van een rechtsonderhorige. Thans op 30.11.2011 -2 jaar later- trekt men het verblijfsrecht van verzoeker in, zonder hem als betrokkene te hebben gehoord in dit dossier. Het louter steunen op de elementen van het dossier is op zich onvoldoende om de bestreden beslissing te schragen.

Het is immers zo dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het gebeurlijke gegeven of verzoeker in die tussentijd elders bij een andere werkgever tewerkgesteld was. Verwerende partij stelt - en dit zonder het standpunt van verzoeker te horen - dat het of nu verzoeker nadien al dan niet regulier was tewerkgesteld geen verschil uitmaakt. Het tegendeel is immers waar. Hoe kan verwerende partij met kennis van zaken een beslissing nemen, indien zij zelfs de moeite niet doen om verzoeker om bijkomende informatie te verzoeken om alsnog zijn verblijf te behouden. Verwerende partij is tekort geschoten in de naleving en het respect voor de hoorplicht. Het is een blijk van onzorgvuldig en onredelijk administratief handelen. Immers, verwerende partij kan wel stellen en steunen op gegevens van het administratief dossier, maar het feit is nu eenmaal dat wanneer men een beslissing gaat nemen dat een dermate ernstig effect heeft op het verblijf van een rechtsonderhorige de zorgvuldigheidsplicht gebied om de rechtsonderhorige om bijkomende stukken te verzoeken (bv tewerkstellingsdocumenten).

In bijlage voegt verzoeker louter informatief een aantal stukken waaruit blijkt dat verzoeker wel degelijk bepaalde documenten kon voorleggen (indien men hem daaromtrent had willen horen uiteraard) (stukken 2, 3 en 4). In casu heeft men hem niet gehoord. Wat betreft het gegeven dat verwerende partij niet zomaar mag steunen op documenten van het dossier, maar actief moet informeren naar de stand van zaken in een strafrechtelijke procedure, is het van belang dat verwerende partij (die behoort tot de uitvoerende macht), de rechtelijke macht respecteert. Er is immers, geen enkel vonnis of arrest voorhanden waarbij deze fraude zou zijn vastgesteld. Uit geen enkel element blijkt dat hiernaar geïnformeerd werd en dat de "fraude" onweerlegbaar vastgesteld werd. Verwerende partij is onzorgvuldig en onredelijk tewerk gegaan, zodat er een wanverhouding bestaat tussen het voordeel voor verwerende partij en het nadeel van verzoeker. De bestreden beslissing is buitensporig.

1.1.7. Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, de hoorplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en door artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt :

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

In de motieven wordt verwezen naar dit artikel en naar de artikelen 54 en 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekers recht op verblijf beëindigd wordt omdat werd vastgesteld dat verzoeker onder valse voorwendsels, met name een vals arbeidscontract, het verblijfsrecht heeft bekomen. De verwerende partij verwijst naar het onderzoek van de RSZ in het administratief dossier, waaruit blijkt dat de bvba Sultaan in de periode die betrekking heeft op de duur van de arbeidsovereenkomst van verzoeker, geen activiteiten had, zodat de tewerkstelling van verzoeker onmogelijk effectief kan zijn geweest. Verder verwijst de verwerende naar de resultaten van het gehoor van verzoeker door de RSZ, waaruit blijkt dat aan verzoekers bewering dat hij wel degelijk tewerkgesteld was geen geloof kan worden gehecht. Ten slotte stelt de verwerende partij vast dat het feit dat verzoeker nadien een reguliere activiteit zou hebben uitgebouwd, geen afbreuk doet aan het oorspronkelijk bedrieglijk bekomen van het verblijfsrecht. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. In zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dient te worden vastgesteld dat Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verwerende partij heeft op basis van een onderzoek van de RSZ naar de firma waarmee verzoeker een arbeidscontract voor onbepaalde duur had afgesloten, en op basis van een gehoor van de RSZ met verzoeker, vastgesteld heeft dat verzoeker in werkelijkheid niet tewerkgesteld was bij voornoemde firma en dat hij dus onder valse voorwendsels, met name het voorgelegde arbeidscontract, het verblijfsrecht heeft bekomen. De Raad stelt vast dat het rapport van de RSZ zich in het administratief dossier bevindt en een uitgebreide motivering bevat waarom de RSZ is overgegaan tot de annulering van de onderwerping van de werknemers aangegeven door de vennootschap Sultaan bvba. Op basis van die gegevens kon de verwerende partij toepassing maken van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de stukken van het dossier tot de thans bestreden beslissing is gekomen.

2.4. Verzoeker stelt dat hij, in het kader van de zorgvuldigheidsplicht die op het bestuur rust, had moeten worden gehoord.

In eerste instantie geeft verzoeker aan te willen zijn gehoord over het feit of hij nu al dan niet daadwerkelijk tewerkgesteld was. De Raad merkt op dat uit de bestreden beslissing en uit het rapport van de RSZ blijkt dat verzoeker door de RSZ gehoord werd naar aanleiding van diens vaststellingen en dat hij dus de kans gekregen heeft om die vaststellingen, die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, te weerleggen. Uit voormelde stukken blijkt dat verzoeker tijdens het gehoor geen concrete werkplaatsen kon vermelden en dat hij noch de firmanaam, noch de juiste naam van de baas kende. Verzoeker betwist niet dat dit gehoor heeft plaatsgevonden en uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de beslissing rekening heeft gehouden met de door verzoeker gegeven antwoorden tijdens het gehoor. Verzoeker stelt thans in het verzoekschrift dat de tewerkstelling niet fictief is geweest en dat hij zijn verblijfsrecht op een correcte manier heeft bekomen, maar staaft deze bewering op geen enkele wijze. In die optiek brengt hij geen gegevens bij die de resultaten van het gehoor bij de RSZ in een ander daglicht zouden kunnen stellen of die zouden aantonen dat een tweede verhoor omtrent dezelfde feiten, door de verwerende partij deze keer, noodzakelijk zou zijn geweest. Het vervullen van de hoorplicht heeft immers slechts zin voorzover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, m.a.w. die de overheid kunnen overwegen een voor de betrokkene nadelige beslissing niet te nemen (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

Op de tweede plaats stelt verzoeker dat de verwerende partij rekening had moeten houden met *“het gebeurlijke gegeven of verzoeker in die tussentijd elders bij een andere werkgever tewerkgesteld was”*, en dat hij dus ook om die reden moest worden gehoord, en dat hij naar aanleiding daarvan bepaalde documenten zou voorgelegd hebben. Deze documenten zijn als stuk 2, 3 en 4 bij het verzoekschrift gevoegd en betreffen een attest van tewerkstelling van bvba Ozkaraman gedateerd op 7 maart 2011 over de periode van 1 februari 2011 tot 28 februari 2011, een loonbrief van bvba Ozkaraman gedateerd op 7 maart 2011 en een werkkaart van de RVA, geldig van 3 februari 2012 tot en met 2 augustus 2008. Verzoeker toont niet aan hoe het desgevallend neerleggen van deze documenten en een gehoor hieromtrent een invloed zouden kunnen hebben gehad op de beoordeling van vaststellingen die geleid hebben tot de bestreden beslissing. Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet schrijft immers op generlei wijze voor dat de gemachtigde dient na te gaan of hij op een andere basis het verblijfsrecht zou kunnen erkennen. De vaststelling dat verzoekers verblijfsrecht werd toegekend op basis van valse informatie volstaat om het te beëindigen op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. De zorgvuldigheidsplicht houdt niet in dat een bestuur gegevens diende op te vragen die het niet dienstig achtte, gelet op de reeds beschikbare inlichtingen (RvS 21 december 2011, nr. 216.971).

2.5. Waar verzoeker ten slotte betoogt dat de fraude niet werd vastgesteld in een vonnis of arrest, herinnert de Raad er aan dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Die bepaling laat de gemachtigde van de staatssecretaris toe om vast te stellen of de burger van de Unie of zijn familieleden misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt hebben of fraude gepleegd hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn bij de erkenning van het verblijfsrecht, zonder dat zij voorschrijft dat de fraude door een vonnis of arrest moet worden vastgesteld. Verzoekers kritiek dat uit geen enkel element blijkt dat er naar een vonnis of arrest werd geïnformeerd snijdt dan ook geen hout. De bewering dat niet blijkt de fraude onweerlegbaar werd vastgesteld mist feitelijke grondslag, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.6. Uit het bovenstaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat het voorgelegde arbeidscontract niet met de werkelijkheid overeenstemde en het verblijfsrecht aldus onder valse voorwendsels werd bekomen, of dat de motivering in rechte en in feite niet evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing. Voorts blijkt dat de gemachtigde op een zorgvuldige wijze heeft gehandeld en dat de verzoeker de in de bestreden beslissing aangehaalde gegevens uit het administratief dossier niet weerlegt, noch gegevens aanbrengt die de Raad ertoe nopen te oordelen dat hij voorafgaand aan de bestreden beslissing andermaal moest worden gehoord over zijn vermeende tewerkstelling bij de bvba Sultaan of met betrekking tot een eventuele nieuwe tewerkstelling.

2.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoekster met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS